

lacím soudem v napadeném usnesení s hlediska Šu 499, odstavec druhý c. ř. s. pro soud prvé stolice závazně vyloučeno nebylo. Na váhu padá zajisté a žalobkyni svědčí, že žalobce sám prohlašuje věci ty za výbavu a nikoliv za věno. Jsou-li výbavou — a to právě se podle zjištění prvé stolice nedá určit — nemůže ohledně nich použito býti Šu 1227 obč. zák., na němž prvá stolice své zamítavé rozhodnutí zbudovala.

Čís. 2285.

Nejde o rozepři rozsouzenou, domáhá-li se žalobce novou žalobou toho, oč v dřívějším sporu žádání žalobní obmezil.

(Rozh. ze dne 14. února 1923, R I 145 23.)

Puvodní žalobu obmezil žalobce o 4.000 Kč, načež bylo právoplatně vyhověno co do zažalovaného zbytku. Proti napotomní žalobě o zaplacení oněch 4.000 Kč vznesl žalovaný námitku rozepře rozsouzené, jíž soud prvé stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud námitku zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rozsudky, které opravným prostředkem nelze již napadati, jsou dle Šu 411 c. ř. s. potud účastny právní moci, pokud v rozsudku bylo rozhodnuto o nároku vymáhaném žalobou nebo žalobou navzájem aneb o právním poměru nebo právu, jež se za rozepře staly spornými a vzhledem k nimž podle §§ 236 nebo 259 c. ř. s. bylo žádáno zjištění, zda jsou po právu, čili nic. Předpokládá se tedy totožnost osob, na sporu zúčastněných, a totožnost věci. Správným jest názor rekursního soudu, že se v tomto případě totožnosti věci nedostává. Ve sporu omezil žalobce při prvním roku žalobní nárok o 4000 Kč, načež byl žalovaný rozsudkem pro zmeškání uznán povinným dle omezeného žalobního nároku. Nyní domáhá se žalobce zaplacení oněch 4000 Kč, o něž žalobní nárok v předcházejícím sporu omezil, tvrdě, že ono omezení se stalo omylem jeho právního zástupce. Domáhá se tedy částky, o níž rozsudkem pro zmeškání rozhodnuto nebylo a přirozeně ani rozhodnuto býti nemohlo. Proč žalobce žalobní žádání v dřívějším sporu obmezil, jest v tomto procesním období bezvýznamným, rozhodným jest toliko, že mu oněch 4000 Kč dosud rozsudkem nebylo ani přisouzeno ani oduznáno. Řešiti otázku, zda přísluší žalobci tato částka a zda přísluší mu zejména z důvodu nespravedlivého obohacení, jest vyhraženo rozsudku. Za správného právního posouzení věci nelze mluvit o tom, že o sporném nároku bylo již rozsudkem právoplatně rozhodnuto a jest námitka věci právoplatně rozhodnuté neopodstatněna.

Čís. 2286.

Soud sám, bez znalce, posuzuje přiměřenost účtu právního zástupce vůči zastupované jím straně, nejso vázán zvyklostmi a sazbami advo-